

ἔθνη σὺν στρατὸν ἐκ 250,000 ἀνδρῶν συγκείμενον, καὶ ἐξ ἄλλων τόσων ἐπικοθρόνων. Εἰς τὸν στρατὸν τοῦτον δὲν συμπεριλαμβάνομεν τὸν τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Πρωσίας· διὸ δὲν ἀποροῦμεν ὅτι ὁ λόρδος Ρώσσελ ἀπεποιήθη εὐγενῶς νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιτροπὴν.

» Ἡ Συνέλευσις ἐπεκαλέσθη καὶ ἡμῶν καὶ πάσης τῆς Ἀγγλίας τὴν συνδρομὴν. Ἐπειδὴ δὲ ἀγαπῶμεν ἀληθῶς τοὺς Πολωνοὺς, καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν ἀνατελούσας αἰσίας ἡμέρας χάριν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου λαοῦ, ἐλπίζομεν ὅτι οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ φίλοι αὐτῶν, θέλουσι σκεφθῇ κατὰ πόσον ἡ ἐπιθυμία αὕτη εἶναι ἐφικτή.

» Ὁ Σὶρ J. Shelley προέδρευε τὴν συνέλευσιν τὴν 10/22 τοῦ παρόντος μηνός, καὶ ἴσως εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο ὁ συνετώτερος καὶ ὁ νοημονέστερος τῶν Ἀγγλίων. Συγκρατᾷ λοιπὸν ὁ ἐντιμὸς βαρονέτος νὰ σχεδιάσῃ τὰ περὶ τῆς ἐκστρατείας, εἰς ἣν προτρέπει δημοσίᾳ καὶ ἐπισήμως τὴν κυβέρνησιν τῆς βασιλείας; Θέλει νὰ μᾶς εἴπῃ πόσος ἀριθμὸς στρατιωτῶν ἀπαιτεῖται, καὶ ποῖος τῆς ἐκστρατείας ὁ σκοπός, καὶ ποίαν ὁδὸν πρέπει νὰ διατρέξῃ, καὶ τί νὰ γείνη ἐὰν ἡ Πρωσία δὲν ἐπιτρέψῃ νὰ διαβῶμεν διὰ τῆς χώρας αὐτῆς;

» Ἰσως ὁ βαρονέτος ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπάγωμεν κατ'εὐθεῖαν εἰς Κρονστάδ· τούτου δοθέντος πρέπει, νομίζομεν, νὰ ὑποβάλῃ πρότασιν, ὅπως μᾶθῃ τὸ δημόσιον ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅτι πόλεμος πρὸς τὴν Ρωσίαν δὲν εἶναι πρᾶγμα μικρόν.

» Πολλοὶ ἀξιοῦσιν ὅτι μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν τῆς Ἀμερικῆς, θέλομεν περιέλθῃ εἰς πόλεμον πρὸς τὰς Ὁμοσπόνδους πολιτείας· ἐπειδὴ δὲ ἡ Ρωσία καὶ αἱ Πολιτεῖαι ἦσαν ἀνέκαθεν κάλλισται φίλαι, οὐδεμία ἡ ἀμφισβολία ὅτι συμφέρον ἑαυτῶν θὰ νομίσωσι νὰ προσβάλωσιν ἡμᾶς ἐκ συμφώνου. Ἀλλ' ὁ Σὶρ J. Shelley καὶ οἱ σύντροφοι αὐτοῦ χειρῶνακτες ἀνελογίσθησαν τάχα τὴν δυνατὴν ταύτην περίστασιν, καὶ μέχρι τίνος βαθμοῦ θὰ ἐξωγούντο αἱ δαπάναι τῆς Ἀγγλίας;

» Λέγομεν λοιπὸν πρὸς τοὺς κυρίους τούτους, ὅτι αἱ ἰδέαι αὐτῶν εἶναι πάντῃ φαντασιώδεις. Ἐὰν ἡ Ἀγγλία, καὶ τοὶ τηροῦσα διὰ μιᾶς μόνης χειρονομίας τὴν Ἰρλανδίαν εἰς ὑποταγὴν, ἀπορεῖ τί νὰ πράξῃ διὰ τὸν ἐξηπατημένον καὶ δυστυχῆ τούτου λαόν, τί θέλετε νὰ πράξῃ διὰ τοὺς Πολωνοὺς, διεσκορπισμένους ὄντας εἰς ἀπέραντον χώραν, 1,400 μίλια μακρὰν αὐτῆς;

» Καὶ δὲν ἀποροῦμεν μόνον ἡμεῖς διὰ τοὺς Πολωνοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ Πολωνοὶ δι' ἑαυτούς. Ἡ ἱστορία αὐτῶν παριστᾷ φυλὴν ἀσύνδετον, μὴ ἔχουσαν χώραν ὀρισμένην, ἄνευ δυναστείας, ἄνευ πολιτεύματος, ἄνευ λαοῦ πλὴν δούλων, ἄνευ θρησκείας, ἄνευ πολιτικῆς, ἄνευ ἐμπορίας, ἄνευ τέχνης καὶ ἐ-

πιστήμης, ἄνευ προόδου ἀγωγῆς, ἄνευ νόμων πλὴν μόνου τοῦ χάρτου τῶν προνομίων τοῦ ὑπογραφομένου ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος ὅταν ἐκλέγεται, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἄνευ οὐδενὸς ἐξ ἐκείνων ἅτινα συνιστῶσιν ἀληθὲς ἔθνος. Ἡ Πολωνία ὑπῆρξε πάντοτε λέξις κενὴ ὡς ἡ Ταρταρία καὶ Βαρβαρία.

» Ἡ σύμπηξις τῆς Γερμανίας εἶναι εὐκολωτέρα. Ἐὰν ἡ Ἀγγλία θυσιάσῃ ἑκατὸν χιλιάδας ἀνδρῶν καὶ ἑκατὸν ἄλλας λιρῶν, καὶ ἐὰν ἡ Γαλλία, ἡ Αὐστρία καὶ ἡ Πρωσία βοηθήσωσιν αὐτὴν, ἴσως κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Πολωνοὺς. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐλευθερώσωμεν ἀπὸ τῶν Ρώσων ἑκατὸν χιλιάδας εὐγενῶν Πολωνῶν, πρέπει νὰ ἐλευθερώσωμεν καὶ ἀπὸ τούτων τὸν πολωνικὸν λαόν ὅντινα ἐθεώρησαν αἰετοτε ὡς κτῆνος.

» Ἐὰν δὲ πλὴν τοῦ σχεδίου τῆς ἐκστρατείας ὁ Σὶρ J. Shelley σπεύσῃ νὰ διακοινώσῃ ἡμῖν καὶ τί προβλέπει καὶ τί ἐλπίζει διὰ τὸ μέλλον τῆς ἀπηλπισμένης Πολωνίας, θέλομεν καὶ ἡμεῖς συζητήσῃ ἐκ νέου τὸ ἀντικείμενον, καὶ θέλομεν χαρῇ ἐὰν οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀποδειχθῶσι καὶ πλέον εὐάρεστοι καὶ ἥττον ἀπελπιστικοί. »

ΕΙΚΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΠΙΛΛΙΚΑ.

Εἰκὼν τοῦ ἀειμνήστου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Σπυρίδωνος Πίλλικα δὲν σώζεται, οὔτε καὶ ἐν φωτογραφίᾳ. Ναὶ μὲν τῶν σοφῶν καὶ ἐναρέτων ἀνδρῶν προτιμότερον νὰ μεταδίδωνται εἰς τοὺς μεταγενεστέρους αἱ εἰκόνες τῆς διανοίας καὶ τῆς ἀρετῆς, παραμυθητικὴ ὁμῶς εἶναι πρὸς τε τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους ἡ θέα τῶν χαρακτήρων προσώπου ἀσπαστοῦ. Τὴν παραμυθίαν ταύτην ἐπεχείρησε νὰ χορηγήσῃ πρὸς ἡμᾶς ὁ ἐκ Κεφαλληνίας ἀριστος ζωγράφος Κ. Μινιάτης, ὅστις πρὸ ἐτῶν διαμένων ἐν Φλωρεντίᾳ, τιμᾷ τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ ὡς καλλιτέχνης καὶ ὡς φιλόπατρις· τούτων δὲ τῶν προτερημάτων ἀπόδειξιν δίδει καὶ πρὸς ἡμᾶς σήμερον, ζωγραφήσας αὐθορμήτως καὶ ἀποστείλας πρὸς τε τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς φίλους τοῦ μακαρίτου τὸ ὁμοίωμα αὐτοῦ. Καὶ σημειωτέον ὅτι ὁ Κ. Μινιάτης οὐδέποτε εἶδε τὸν ἀποθανόντα· μόνον δὲ πρωτότυπον εἶχε τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ νεκροῦ καὶ τινὰ φωτογραφίαν μετὰ θάνατον γενομένην. Καὶ ὁμῶς νέαν ἀπόδειξιν τῆς ἐπιτηδειότητος αὐτοῦ ἔδωκεν ἀπαδιώξας οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τοῦ ζωγραφηθέντος προσώπου τὸν θάνατον καὶ ἀντικαταστήσας τὴν ζωὴν. Τοῦτο δὲ ἔτι μᾶλλον εἶναι ἄξιον σημειώσεως, καθόσον τὸ εἶδος τῆς νόσου εἶχεν ἀλλοιώσει τὸ πρόσωπον τοῦ μακαρίτου, καὶ τραχύνει τοὺς γλυκεῖς καὶ εὐγενεῖς αὐτοῦ χαρακτῆρας. Ἐλπίζομεν ὁμῶς ὅτι τὴν ἑλλειψιν ταύτην θέλει ἀναπληρώσει ἡ ἀθάνατος ἐξεικό-

νισις τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ εὐφυΐας, τὴν ὁποῖαν θέλομεν ἀνεύρει εἰς τὴν προσεχῶς ἐκδοθησομένην σειρὰν τῶν μαθημάτων αὐτοῦ· διότι, καθόσον ἐπληροφορήθημεν, τὰ περὶ εὐθύνης καὶ καταλογισμοῦ δόγματα τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς γνωστοτέρων συγγραφέων τοῦ ποινικοῦ δικαίου ἀνευρίσκονται εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ. Κατ' ἔτος ἐτελείοποιε καὶ σχεδὸν μετεσκέυαζεν αὐτό.

Ὅπως δὴ ποτε εὐγνωμονοῦμεν πρὸς τὸν Κ. Μινιάτην διὰ τὸ γενναῖον δῶρον τὸ ὅποιον ἀπέστειλε πρὸς τοὺς φίλους τοῦ ἀοιδίου καθηγητοῦ. Δὲν εἶναι δὲ ἄκαιρον ἐὰν ἀναγγεῖλωμεν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅτι ὁ ἔμπειρος οὗτος καλλιτέχνης κατασκευάζει μεγάλην εἰκόνα παριστῶσαν τὰς γυναῖκας ἐκείνας τοῦ Σουλίου, αἵτινες καταπίπτουσιν εἰς βαθὺ θάραθρον τοῦ Χαλόγκου ὅπως ἀποφύγῃσιν τὴν αἰχμηλωσίαν. Ἀλλὰ καὶ ἄλλην εἰκόνα προετοιμάζει κατὰ παραγγελίαν Ἀγγλου τινός, τὴν τοῦ Μάρκου Μπότζαρη, λαμβάνοντος τὸ ξίφος ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐπισκόπου. Ἡ ἐκκλησία, κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ Ἀγγλου, γέμει πλήθους ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων διάφορον φερόντων ἔνδυμα. Καλλιτέχνης τις τῶν ἐν Ἀθήναις φρονεῖ ὅτι ὁ Κ. Μινιάτης, ἔχων τὴν τύχην νὰ κατοικῇ ἐν Φλωρεντίᾳ, ὠφέλιμον καὶ ὠραῖον ἔργον ἤθελε πράξει, ἐὰν ἐξωγράφει Λαυρέντιον τὸν μεγαλοπρεπῆ δεχόμενον τοὺς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρόσφυγας, τῶν ὁποίων σχεδὸν ὅλων αἱ εἰκόνας σώζονται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Τυρρηνίας. Τὸ καθ' ἡμᾶς εὐχόμεθα νὰ ἴδωμεν τὸν ἄξιον τοῦτον ὁμογενῆ καταλείποντα τὰς Ἀθήνας τῶν Μεδίκων καὶ τιμῶντα διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὰς Ἀθήνας τοῦ Περικλέους.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—

ΟΔΟΝΤΑ ΑΝΤΙ ΟΔΟΝΤΟΣ. Ἡ *miss* W

πλουσίᾳ Ἀγγλῆς, ἐβδομηκοντούτις ἤδη κατοικοῦσα τὴν Νίκαιαν ἀπὸ ὀκτὼ ἐτῶν, ἐγένετο πρό τινων ἡμερῶν θύμα ἀξιοθακρύτου συμβάντος· μόνην συντροφίαν ἔχει ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐν ἣ κατοικεῖ μίαν ὑπηρετίδα καὶ δύο σκύλους, τοὺς ὁποίους ἐδίδαξε, φοβούμενη φαίνεται τοὺς κλέπτας, ἐδίδαξε νὰ ὑλακτῶσι κατὰ τῶν κακὴν μορφήν ἐχόντων. Ἡ ἀξιοσέβαστος παρθένος φέρει συνήθως τριάκοντα δύο ὀδόντας θαυμασίους· λέγομεν δὲ συνήθως, διότι ὄντες τεχνητοὶ ἀφαιροῦνται τὴν νύκτα. Ἀλλ' ὅταν τὸ πρῶτ' ἀμελῇ νὰ ἐξαναβάλῃ αὐτοὺς, τόσον παραλλάσσει τὸ πρόσωπόν της ὥστε οἱ κύνες της ἀρνοῦνται νὰ τὴν ἀναγνωρίσωσι καὶ ὑλακτοῦσι κατ' αὐτῆς. Κατὰ δυστυχίαν πρῶτον τινὰ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν της ἐπιλαθο-

μένη τῶν ὀδόντων, οἱ δὲ σκύλοι παρὰ γινωρίζοντες αὐτὴν ὀρμῶσι καὶ δάκνουσι σκληρῶς, εἰ καὶ ἐρρήγνυσεν σπαραγματώδεις κραυγὰς. Εὐτυχῶς πολλοὶ διαβάται καὶ γείτονες συνδραμόντες ἠλευθέρωσαν κακῶς ἔχουσαν τὴν γραῖαν ἀπὸ τῶν ὀδόντων τῶν ὑπὲρ τὸν δέον ἀγρύπνων φυλάκων της. Ταῦτα γράφουσιν αἱ ἐφημερίδες τῆς Νικαίας, προστιθεῖσαι ὅτι εὐτυχῶς αἱ πληγαὶ δὲν εἶναι βαθεῖαι.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΦΙΛΟΣΚΟΠΗΤΡΙΔΑΙ. Ἐφέτος, λέγει ἡ *Σφαῖρα* τοῦ Λονδίνου, μετὰ τὰ πυρὰ τῶν ἐθελοντῶν τῆς Βριστόλης, πολλαὶ κυρίαι διηγωνίσθησαν περὶ τοῦ βραβείου. Ὁ σκοπὸς ἦν τεθειμένος εἰς 100 βημάτων ἀπόστασιν αἱ δὲ γυναῖκες ἐπυροβόλησαν διὰ πρῶσικῶν ὄπλων. Ἐλαβον δὲ τὰ βραβεῖα αἱ Κυρίαι Giles (mistress) καὶ Λευκὴ Λάκερ (miss).

ΠΑΓΟΣ. Ἐν Εὐρώπῃ, πλην ὀλίγων ἐξαιρέσεων, ὁ πάγος ὑπὸ μόνων τῶν πλουσίων τάξεων καταναλίσκεται, εἰς τὴν πολυτέλειαν κατατασσόμενος· ἐν Ἀμερικῇ ὁμοῦς κατηριθμήθη μετὰ τῶν πραγμάτων τῆς πρώτης ἀνάγκης, μάλιστα διὰ τοὺς μακροὺς πλόας καὶ πρὸς διατήρησιν τῶν ἐνδωδύμων.

Ἡ τιμὴ τοῦ πάγου ἀλλάσσει κατὰ τὴν μᾶλλον ἢ ἥττον ἀρθρονον συγκομιδὴν. Πάντοτε ὁμοῦς εἶναι μετρία.

Στέλλεται δὲ πάγος καὶ εἰς τὰς νοτιεῖς χώρας τῆς Ἀμερικῆς καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ ἀριθμοῦνται τὴν σήμερον πολλαὶ ἐταιρίαι πάγου ἐν Βοστώνῃ· τὸ πρῶτ' δὲν βλέπεισ' ἄλλο εἰς τὰς πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ἢ ἀμάξας πάγου καὶ τοὺς πωλητὰς κατατιθέντας εἰς τὴν θύραν τῶν πελατῶν δύο ἢ πλείονα τεμάχια κατὰ τὴν παραγγελίαν.

Ἀπὸ τοῦ 1832 τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἀνπτύχθη θαυμασίως. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἐπεβιβάσθησαν εἰς πλοῖα πρὸς ἐξαγωγήν 4,352 τόννοι μόνον· ἀλλὰ τὸ 1845, 156, 540 τόννοι, ὧν αἱ 100,000 περίπου ἐστάλησαν εἰς τὰς Νοτίους ἐπαρχίας τῆς Ὁμοσπονδίας.

Τῷ 1847 ἡ πόλις τῆς Βοστόνης κατηνάλωσε 25,000 τόννους.

Τῷ 1854 ἡ κατανάλωσις ἔφθασεν εἰς 60,000.

Εἰς τὰ περὶχωρὰ τῆς Νεοεβοράκου συγκομίζονται κατ' ἔτος 280,000 εἰς 300,000 τόννων, χρησιμεύοντες σχεδὸν ὅλοι εἰς τὴν πόλιν καὶ τὰ πέριξ. Αἱ κυριώτεραι ἀποθηκαὶ τῶν πάγων κεῖνται εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Ροκλάνδης παραγούσης αὐτῆς μόνης 100,000 τόννων.

Τῷ 1854 ἐλογίζοντο 7 ἑκατομμύρια δολλαρίων ὑποκείμενα εἰς τοὺς διαφόρους κλάδους τοῦ ἐμπορίου τούτου καὶ 100,000 ἄνθρωποι καταγινόμενοι εἰς τὰς διαφόρους ἐργασίας αὐτοῦ.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ ΒΙΓΚΙΟΥ. Ποῦ καὶ πῶς ἀπέθανεν Λεονάρδος ὁ Βίγκιος; Μέχρι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὁ σοφώτερος ἱστορικὸς ἀπεκρίνετο· ἐν